

om disse vanskelige Punkter. Det er endnu uagtet Alt, hvad der idag er sagt, navnlig af den 5te Kjøbenhavnste Landstingsmand (Rusted), for mig aldeles klart, at det er det, det kommer an paa i Sagen. Hvad Myndighedsden angaaer, som den samme ærede Landsstingsmand omtalte, da nævnte han, saavidt jeg skjønner, med Undtagelse af Lyendeforholdet — hvorved jeg dog ikke troer, at det vil lade sig udføre at overlade Sogneforstanderskabet en Art af patriarkalsk Myndighed — ingen nye Gjenstande for den communale Virksomhed. Hvilke Gjenstande Communerne faae med at gjøre, vide vi, troer jeg, meget godt. Det, der er Spørgsmaal om, og navnlig hvad der ønskes af Communerne, er at faae en større Myndighed, at Kommunen virkelig kommer til at styre sine egne Anliggender, som Grundloven siger, at altsaa den stærke Indblanding, den Medvirkning, den Medbestyrelse, som findes Sted efter Lovens Bogstav nu, i alt Fald meget indskrænkes, og at det bliver et Tilsyn, og ikke en Medbestyrelse (Hør!). Det er det, som ønskes. Det er det, som jeg imidlertid ikke troer, at der en saadan Trang til i Diebliffet, som til, om muligt, at faae Spørgsmaalene om, hvorledes Valgretten skal ordnes, afgjorte.

Der er talt om, at man helst skulde holde sig til Hartkornet, og navnlig er det sagt, at ved at bestemme et Bidrag af 3 Mark om Aaret til Kommunen, komme mange Flere med, navnlig Huusmænd, end naar man tager 2 Skpr. Hartkorn. Jeg er overbevist om, at mange Steder komme de ikke med, der have 2 Skpr. Hartkorn, naar man skal regne de 48 β til; thi de give ikke de 48 β . (Hør!); og jeg maa i det Hele modstige den ærede Rigsdagsmand i, at det nærværende Forslag virkelig skulde have nogen som helst radikal Farve eller gaae ud paa nogen sær Udvidelse af Valgretten. Det gaaer ud paa en anden Fordeling af Valgretten; det vil give Huusmandsclassen sin Betydning, og jeg maa erkjende, at, for at Huusmandsclassen skal faae sin Betydning, maa den Censur, som Udkastet har foreslaaet, maa skee paa en eller anden Maade modificeres; men paa den anden Side gaaer det ud paa at vedligeholde det conservative

Element eller, rettere sagt, Skatteydernes Ret i Kommunen (Ja!), — det er det rette Udtryk, — thi i de fleste Communer er Forholdet saadant, at den høist beskattede Fjerdedeel betaler flere Gange mere, end de andre tre Fjerdedele. Udkastet gaaer altsaa ogsaa ud paa at conservere deres Stilling, og jeg gjorde opmærksom paa, at, naar man regner denne Fjerdedeel af de høist Skatteydende over det Hele, vilde det rimeligvis ikke gaae nær saa langt ned som nu for Tiden, nemlig til 1 Td. Hartkorn; det vilde gaae til 2, 3 eller 4 Tdr. Hartkorn efter Egnenes Beskaffenhed. Naar den ærede Landsstingsmand gjør Indsigelse imod disse Hartkornsangivelser, da er det jo ganske vist i en vis Grad kun Calculer, men, da næsten alle Byrder paa Landet hvile paa Hartkornet, vil man ikke seile meget ved at følge det. Naar man f. Ex. saa tager 3 af 1000, hvorved der udkommer 220, og saa tager omtrent de 200 største Hartkornbesiddere, saa seer man, hvor langt Forslaget gaaer ned; de største Hartkornbesiddere ere ogsaa i Regelen de høiest beskattede. Det er ganske sandt, at der kan være enkelte Mænd, som svare høiere Afgifter, uden at have høiest Hartkorn, men det er saa sjældent, at det ikke kan have nogen mærkelig Indflydelse paa Skatteydernes indbyrdes Forhold. Naar der er talt om de forskellige Størrelser af Statter, saa maa det bemærkes, at her tales der om et Amtsraadsdistrict, og der er Afgifterne til Amtsrepartitionssonden de samme, og Forskjellen kan aldrig blive saa stor, som naar man tager Landsstingskredsene. Jeg troer altsaa, at det vel paa ingen Maade tør vindiceres disse Calculer, at de skulle træffe netop det absolut Rigtige; men, tager man det over det Hele, over alle Amtsraadene, saa er dog Forskjellen imellem Calculens Resultat og det absolut Rigtige kun ubetydelig. Dette Sidste kan nu ikke udfindes; thi det vilde udfrave mangfoldige vidtløftige og udførlige Undersøgelser, hvortil der i alt Fald nu ei er Tid, og Forskjellen kan dog ikke være saa stor, at den kan faae nogen Indflydelse paa Afgjørelsen.

Det er ganske vist, at, hvis jeg vedbliver min Stilling, skal jeg, som den ærede Landsstingsmand for en Kjøbstad bemærkede, visse